

159/2007
2007

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
Dosar nr. 111/2007

SENTINȚA NR.432/CA/2009

Ședința publică din data de

Completul compus din:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ introdusă de reclamantul , în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A VĂMILOR - DIRECTIA REGIONALA VAMALĂ ORADEA și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BIHOR, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în cauză nu se prezintă nimeni.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, învederându-se instanței că, la termenul de judecată din data de 26.05.2009, partea prezentă a pus concluzii pe fondul cauzei, care au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, dată la care a fost amânată pronunțarea pentru acest termen de judecată, după care:

TRIBUNALUL
DELIBERÂND,

Constată că prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de 17.12.2007, reclamantul Ionel a solicitat în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Vămirilor – Direcția Regională Vamală Oradea și DGFP Bihor ca, prin sentința ce se va pronunța, să se dispună anularea deciziei nr. 2007, cu consecința trimiterii cauzei organului jurisdicțional administrativ emitent în vederea soluționării legale a contestației prealabile, iar în subsidiar să se dispună desființarea deciziei atacate și anularea actului constatator înregistrat sub nr. 2007, precum și anularea procesului verbal cu nr. din data de , cu consecința exonerării reclamantului de plata obligațiilor fiscale în cuantum de lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul arată că decizia atacată este nulă, pentru că nu îndeplinește condițiile de formă prevăzute de lege, respectiv dispozitivul acesteia nu cuprinde calea de atac și termenul pentru exercitarea acesteia, iar pentru soluționarea plângerii prealabile nu au fost citați pentru a-și face apărarea și pentru a propune probe. Totodată, reclamantul invocă excepția prescripției datoriei vamale, ținând cont de faptul că autoturismul a fost introdus în România în anul 2001, precum și excepția lipsei calității de subiect pasiv în emiterea actelor contestate.

Pe fondul cauzei, reclamantul arată că, în legătură cu autoturismul față de care s-au stabilit datoriile vamale, s-au respectat toate dispozițiile legale privind vămuirea și introducerea în țară, fiind achitate la momentul respectiv taxele vamale aferente, iar certificatul EUR 1 cu seria [redacted] a fost eliberat în mod corect și legal. De asemenea, mai arată că întrucât a fost de bună credință, iar autoturismul importat este produs într-o țară comunitară și satisfăcea cerințele impuse de art.16 și urm. din Protocolul nr.4 la Acordul European, în mod nelegal a fost obligat la achitarea datoriilor vamale în cuantumurile înscrise prin actele administrative a căror anulare s-a solicitat.

În drept, a invocat disp. OG 92/2003 și ale Legii nr.554/2004.

Prin completarea acțiunii de la fila 102 dosar, reclamantul invocă excepția prescripției comunicării actelor contestate prin acțiune, arătând că, în conformitate cu disp.art.14 din OG 2/2001, precum și ale art.136 din OG 92/2003, actele constatatoare și de control, dispozițiile de urmărire, precum și procesele verbale sau alte titluri executorii în materie vamală, fiscală sau contravențională se comunică debitorului în termenul de 30 de zile.

Pârâta DGFP Bihor, prin întâmpinarea de la fila 104 dosar, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, arătând că organele vamale din cadrul Biroului Vamal Oradea, în mod legal, au procedat la recuperarea datoriei vamale aferentă autoturismului importat care nu poate beneficia de regim tarifar preferențial, stabilind în sarcina reclamantului diferența de taxe vamale, accize și TVA în sumă totală de [redacted] lei. În ceea ce privește majorările de întârziere, pârâta arată că acestea au fost stabilite în baza disp.art.61 al.3 din L.141/1997 coroborate cu cele ale HG 1043/2001, HG 874/2002 și HG 1513/2002.

Pârâta Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj (fosta DRV Oradea), prin întâmpinarea de la dosar, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, arătând că certificatul prezentat de reclamant cu ocazia introducerii în țară a autoturismului s-a dovedit a fi eliberat incorect, nefiind valid și, prin urmare, în urma controlului ulterior al operațiunii vamale, s-au calculat în sarcina reclamantului diferențe de taxe vamale, accize și TVA, constatându-se că reclamantul nu poate beneficia de regimul tarifar preferențial conform Protocolului nr.4 la Acordul European. În ceea ce privește excepția prescripției invocate, pârâta arată că aceasta este nefondată, întrucât, fiind vorba de titluri executorii, și nu de titluri de creanță, creditorul fiscal și organul de executare silită pot cere, respectiv pot aplica executarea silită în termenul de prescripție de

5 ani al dreptului de a cere executarea silită. Prescripția comunicării actului administrativ fiscal cu specific vamal nu există, nefiind prevăzut în nici un text de lege.

În drept, a invocat disp. Codului Vamal al României și ale OG 61/2002.

Din coroborarea întregului material probator aflat la dosarul cauzei, instanța reține în fapt următoarele:

Prin actul constatator nr. 2003 și procesul verbal nr. 2003, s-au stabilit în sarcina reclamantului Crișan Petru Ionel obligații privind plata la bugetul de stat a datoriei vamale în sumă totală de 3.042 lei, reprezentând 202 lei taxe vamale, 23 lei accize, 44 lei TVA și 1.143 lei majorări de întârziere aferente, pentru operațiunea privind importul autoturismului marca Seat Cordoba, introdus în țară din Germania în luna iunie 2001, în regim tarifar preferențial, în baza certificatului de origine EUR 1 nr. A 2001 și pentru care a achitat la data importului drepturi vamale în sumă de 1.140 lei, cu chitanța nr. 2001.

Ulterior, cu ocazia controlului „a posteriori” a dovezii de origine, Direcția Generală a Vămirilor București, prin adresa nr. 2003, a constatat că certificatul prezentat de reclamant la data importului a fost eliberat incorect, întrucât exportatorul nu a solicitat administrației vamale germane eliberarea certificatului EUR 1 și nici nu a semnat declarația din caseta 12, prin urmare, autoturismul acoperit de dovada de origine menționată nu beneficiază de regim tarifar preferențial, neputându-se confirma că autoturismul este originar în sensul Acordului România – UE.

Conform art.106 din HG 1114/2001, biroul vamal poate solicita autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor, verificarea acestuia, în situația în care autoritatea vamală are îndoieli asupra realității datelor din dovada de origine. În acest caz, regimul preferențial se acordă și ulterior, se solicită verificarea dovezii de origine. De asemenea, conform art.107 din HG 1114/2001, „în toate cazurile în care, în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale, prin întocmirea de acte constatatoare”.

Față de aceste dispoziții legale, instanța reține că organele vamale din cadrul Biroului Vamal Oradea, în mod legal, au procedat la recuperarea datoriei vamale aferentă autoturismului importat, care nu poate beneficia de regim tarifar preferențial, stabilind în sarcina reclamantului diferența de taxe vamale, accize și TVA în sumă totală de 2.000 lei prin actele contestate.

În ceea ce privește majorările de întârziere, în quantum de 1.143 lei, instanța urmează să constate că, în conformitate cu disp.art.13 din OG 11/1996, aplicabile până la data de 31.12.2002, și ulterior cu art.13 din OG 61/2002, dobânzile se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Prin

urmă, și imputarea majorărilor de întârziere prin actele atacate este legală și temeinică.

Referitor la prescripția comunicării actelor contestate, instanța urmează să constate că reclamantul face o confuzie între titlurile executorii și titlurile de creanță, invocând totodată dispozițiile OG 2/2001, care nu sunt aplicabile în speță, acestea vizând exclusiv comunicarea proceselor verbale de contravenție, ori, obiectul dedus judecării nu îl reprezintă plângerea contravențională formulată împotriva unui proces verbal de contravenție. În materia actelor administrative cu specific vamal, legiuitorul a instituit o singură prescripție în art.61 din Codul Vamal, pentru stabilirea datoriei vamale și întocmirii actelor constatatoare ale datoriei vamale, ea având termen de 5 ani. Mai mult, din confirmarea de primire aflată la dosar, rezultă că reclamantul a primit corespondența poștală conținând titlul de creanță fiscală la data de 07.02.2003, astfel încât actul constatator nr. 142/2003 i-a fost comunicat.

Față de aceste considerente, instanța urmează să respingă ca nefondată atât excepția prescripției datoriei vamale invocate, ținând cont de termenul de 5 ani, care curge de la data efectuării declarației vamale, cât și excepția prescripției comunicării actelor contestate prin acțiune.

În ceea ce privește excepțiile de nulitate a Deciziei nr. 142/2003, instanța urmează să constate că în conformitate cu disp.art.46 din OG 92/2003, „nulitatea actului administrativ fiscal intervine în lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu”.

Din examinarea acestui text de lege, rezultă că lipsa căii de atac și a termenului pentru exercitarea acesteia nu sunt elemente care să atragă nulitatea actului administrativ-fiscal, legiuitorul prevăzând în mod expres și limitativ în art.46 din OG 92/2003 lipsa căror elemente din cuprinsul actului administrativ atrage nulitatea acestuia. De asemenea, nici încălcarea dreptului la apărare, invocată de reclamant, pe lângă aspectul că nu este dovedită, nu atrage nulitatea actului administrativ fiscal.

Referitor la excepția lipsei calității de subiect pasiv în emiterea actelor contestate, instanța urmează să constate că este nefondată, întrucât nu prezintă relevanță faptul că reclamantul a înstrăinat autoturismul ulterior introducerii acestuia în țară. Titularul obligației fiscale este reclamantul, care a procedat la importul autoturismului, prezentând la vamă certificatul EUR 1, care ulterior s-a constatat a fi inapt de a obține regimul tarifar preferențial, și nu cumpărătorul subsecvent al autoturismului.

Față de aceste considerente și văzând în drept și dispozițiile OG 92/2003, precum și ale Codului Vamal al României, instanța urmează să respingă ca nefondată acțiunea formulată.

Urmează să se constate că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge excepția prescripției extinctive.

Respinge ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul **FRANZ JOSEF PAUL**, domiciliat în Oradea, stră. Telegrafului nr.1, jud. Bihor, în contradictoriu cu pârâtele **DIRECȚIA GENERALĂ A VĂMILOR – DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ ORADEA**, cu sediul în Oradea, str. Armatei Române nr.4, jud. Bihor, și **D.G.F.P. BIHOR**, cu sediul în Oradea, str. D.Cantemir nr.2-4, jud. Bihor.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 02.06.2009.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Red.Bochiș D., jud.

Dact. BF în 02.07.2009.

ex.

Pt.conf. 3 com.cu:

- [illegibil]
- DRV Oradea
- DGFP Bihor

Azi, _____ 2009

